

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Meng v. Germania - [1128/17](#)

Hotărârea din 16.2.2021 [Secția a III-a]

Articolul 6

Proceduri penale

Articolul 6-1

Tribunal imparțial

Dubii privind imparțialitatea obiectivă referitoare la un judecător care judeca cazul reclamantei și care a judecat anterior proceduri separate în care s-au făcut constatări extinse ce au prejudecat vinovăția ei: *încălcare*

În fapt – Reclamanta a fost condamnată că l-a omorât pe soțul ei împreună cu G.S., partenerul ei la acea dată. Tribunalul Regional din cazul reclamantei a fost prezidat de judecătorul M., care fusese judecător-raportor în procedurile penale separate anterioare desfășurate împotriva lui G.S. Hotărârea împotriva lui G.S. conținea constatări de fapt și de drept extinse în privința participării reclamantei la comiterea infracțiunii. Reclamanta a contestat fără succes condamnarea ei, susținând că judecătorul M. nu a fost imparțial în cazul ei.

În drept – Articolul 6 § 1:

Nu exista nimic care să demonstreze că judecătorul M. a acționat în mod părtinitor în procedurile inițiate împotriva reclamantei (testul substanțial). Prin urmare, Curtea trebuia să stabilească dacă participarea lui M. ca judecător-raportor în cadrul procedurilor anterioare intentate împotriva lui G.S. a condus la o preocupare obiectiv justificată că judecătorul M. nu a fost imparțial (testul obiectiv).

Curtea a notat de la bun început că M. era un judecător profesionist, care trebuia considerat mai versat, mai obișnuit și mai pregătit decât un judecător obișnuit pentru a se separa de experiența și de constatările procesului anterior împotriva lui G.S. Mai mult, în cadrul procedurilor inițiate împotriva reclamantei, Tribunalul Regional, care era prezidat de judecătorul M., a audiat declarațiile martorilor și pe cele ale experților, făcând noi constatări de fapt și o analiză juridică pe această bază, și fără vreo referință la sau fundamentare pe constatările din hotărârea pronunțată împotriva lui G.S. Faptele stabilite erau diferite sub aspectul unor detalii de cele stabilite în hotărârea pronunțată împotriva lui G.S. De vreme ce erau elemente importante din examinarea chestiunii respectării de către Tribunalul Regional a exigenței imparțialității în cazul reclamantei, ele nu împiedicau Curtea să examineze dacă hotărârea pronunțată împotriva lui G.S. conținea constatări care prejudecau, de fapt, chestiunea vinovăției reclamantei.

Referințele la reclamantă în hotărârea pronunțată împotriva lui G.S. demonstau că reclamanta nu a participat în mod formal la proces în cadrul acelor proceduri; prin urmare, statutul ei procedural de parte terță (martor) era clar.

Totuși, reclamanta nu a fost menționată doar în treacăt în hotărârea în discuție: hotărârea conținea constatări de fapt extinse care o vizau, de asemenea, pe reclamantă, și care analizau probele prezentate la proces și în privința reclamantei. Tribunalul Regional și-a prezentat constatările care o priveau pe reclamantă ca fapte stabilite și calificări juridice stabilite din acestea, și nu ca simple suspiciuni. Convingerea fermă că reclamanta a fost coautor al infracțiunii a fost considerată necesară de Curtea Federală de Justiție pentru a stabili baza condamnării lui G.S. Hotărârea pronunțată împotriva lui G.S. conținea o evaluare detaliată a rolului precis pe care l-a avut reclamanta la omorârea soțului ei, fiind mai mult decât o simplă enumerare a circumstanțelor crimei. Hotărârea trebuia considerată ca

stabilind criteriile necesare pentru ca actul să constituie o infracțiune și în privința reclamantei: ea descria în detaliu nu doar omorul premeditat al soțului reclamantei și modul în care a fost realizat planul făcut în comun cu G.S., ci și motivele de bază ale acțiunii reclamantei în acest mod, și anume că aceasta dorea să dobândească bunurile soțului ei de o manieră iresponsabilă. Prin urmare, se putea considera că Tribunalul Regional a efectuat o evaluare juridică a acțiunii și în privința reclamantei, prin faptul că a constatat, în esență, că nu doar G.S., ci și reclamanta a acționat din lăcomie și că aceasta a participat la și era la fel de vinovată de comiterea omorului. Constatările și evaluarea în privința reclamantei au fost făcute în ciuda faptului că G.S. era acuzat ca singur autor găsit vinovat, care a acționat singur la locul crimei, și că evaluarea juridică a acțiunilor reclamantei a depășit ceea ce era necesar să se califice din punct de vedere juridic infracțiunea comisă de G.S. Dubiile reclamantei că Tribunalul Regional, inclusiv judecătorul M., putea avea deja la o opinie preconcepută despre fondul cazului ei în hotărârea lui G.S., pronunțată înainte de procesul ei, au fost confirmate de evaluarea autorităților de urmărire penală de după pronunțarea hotărârii.

Prin urmare, reclamanta a avut o preocupare legitimă că în lumina formulării hotărârii pronunțate împotriva lui G.S., judecătorul M. a ajuns deja la o opinie preconcepută despre vinovăția ei. Dubiile reclamantei privind imparțialitatea Tribunalului Regional în acest caz erau justificate în mod obiectiv.

Dacă un tribunal superior sau suprem putea repara, în unele circumstanțe, carențele din cadrul procedurilor judecate de prima instanță, Curtea Federală de Justiție, care avea competența de a casa hotărârea Tribunalului Regional din cauza lipsei de imparțialitate, a menținut condamnarea reclamantei. În consecință, tribunalul superior nu a remediat carența în discuție.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

(Vezi și *Rojas Morales v. Italia*, [39676/98](#), 16 noiembrie 2000; *Miminoshvili v. Rusia*, [20197/03](#), 28 iunie 2011)